

FANTASTINIAI
GYVŪNAI

AKROMANTULA

MM KATEGORIJA XXXXX

Akromantula – bausis aštuonakis voras, kilęs iš Borneo ir tebegyvenantis džunglių tankmėje. Šie vorai būna su vešliais, juodais, visą kūną dengiančiais plaukais, ilgomis, iki puspenkto metro, kojomis ir su žnyplėmis, kurios ima įstabiai čekšėti, kai Akromantula susijaudina arba įpyksta; negana to, vorai skleidžia nuodingus syvus. Akromantulos yra mėsdžiai padarai, mėgstantys stambų grobį. Už patinus didesnės patelės gali padėti iki šimto kiaušinių vienu sykiu. Jaunikliai išsirta per šešias–aštuonias savaites. Akromantulų kiaušiniai Magiškujų gyvūnų kontrolės departamento priskiriami prie A kategorijos prekiauti draudžiamų objektų: už jų importą ir pardavimą gresia itin griežtos nuobaudos.

Manoma, kad šią rūšį išvedė patys burtininkai, galbūt tikėdamiesi, kad sergės jų buveines ar turтус – tam dažnai pasitelkiami magiškieji gyvūnai.¹

1. Retas atvejis, kad gyvūnai patys išmokytų žmonių kalbą; išimtis – Džarviai. Eksperimentinio veisimo draudimas įsigaliojo tik šiame amžiuje, praėjus galybei laiko nuo tada, kai 1794 metais buvo pastebėtos pirmosios Akromantulos.

Nors Akromantulų intelektas beveik siekia žmonių, šie vorai laikomi nedresuotiniais ir ypač pavojingais tiek žiobarui, tiek burtininkui.

Gandai, kad Škotijoje esama Akromantulų kolonijos, lieka nepatvirtinti.

PELENUOTĖ

MM KATEGORIJA XXX

Pelenuotė gimsta tada, kai magiškoji ugnis² per ilgai paliekama liepsnoti. Iš apleistos magiškosios ugnies žarijų pakyla liesa, blyškiai pilka gyvatė žibančiomis raudonomis akimis ir tuojuo pat nusliuogia į artimiausią šešėliuose skendinčią kertę, palikdama pelenų šliūžę.

Pelenuotė gyvena tik valandą ir per tą laiką skuba surasti tamsią, apleistą vietelę, kurioje galėtų padėti kiaušinius, o juos padėjusi suyra į dulkes. Pelenuotės kiaušiniai yra ryškiai raudoni ir alsuoja karščiu. Jei kiaušiniai liks nepastebėti ir neužšaldyti kerai, nuo jų bematant užsiliepsnos namai, kurių

2. Ugnis, į kurią įmesta kokios nors magiškos substancijos, pavyzdžiui, Kelsonmilčių.

kertėje šie sudėti. Burtininkas, pastebėjęs namuose vieną ar kelias Pelenuotes, privalo tučtuoju surasti jų lizdus su kiaušiniais. Užšaldyti kiaušiniai yra labai brangūs, mat naudojami meilės eliksyrams gaminti arba valgomi karštinei gydyti.

Pelenuočių randama visuose pasaulio kraštuose.

AUGURĖJAS

(dar vadinamas Airijos feniksu)

MM KATEGORIJA XX

Augurėjas – Britanijos ir Airijos gyvūnas, tačiau kartais aptinkamas ir kitose Europos šalyse. Šis žalsvai juodas paukštis – liesas, sielvartingos išvaizdos ir kiek panašus į perbadėjusį vanagą. Jis nepaprastai drovus, lizdus suka šermukšnyuose ir kadagynuose, minta stambiais vabzdžiais ir Elfais, skraido tik per stiprią liūtį, o šiaip tūno pasislėpęs ašaros formos lizde.

Augurėjui būdingas išskirtinis žemas, gailus klyksmas; anksčiau buvo tikima, kad jis pranašauja mirtį. Burtininkai vengdavo Augurėjų lizdų, bijodami išgirsti tą širdį stingdantį klyksmą, ne vienas burtininkas patyrė infarktą, brūzgynuose išgirdęs

nematomo Augurėjo dejonę.³ Vis dėlto vėlesni nuodugnūs tyrimai parodė, kad Augurėjai gieda artėjant lietui.⁴

Nuo to laiko Augurėjai išpopuliarėjo kaip naminiai orų pranešėjai, tačiau didžiumą ima siaubingai varginti nuolatinės šių paukščių raudos lietingomis žiemomis. Augurėjų plunksnomis neįmanoma rašyti, mat jos atsparios rašalui.

3. Yra žinoma, kad Urikas Keistasis miegojo kambaryje su ne mažiau nei penkiasdešimčia prijaukintų Augurėjų. Vieną ypač lietingą žiemą Urikas, prisiklausęs Augurėjų aimanų, įsitikino esąs nebegyvas, o pavirtęs į vaiduoklį. Uriko Keistojo biografas Radolfas Pitimanas rašo, kad vyrukas „dešimt dienų vaikščiojo sutrenktomis smegenimis“, vis mėgindamas pereiti kiaurai sieną.

4. Žr. Guliverio Pokebio knygą „Kodėl nemiriau, pragydus Augurėjui“ (Raudonųjų knygelių leidykla, 1824).

BASILISKAS

(dar vadinamas *Gyvačių Karaliumi*)

MM KATEGORIJA XXXXX

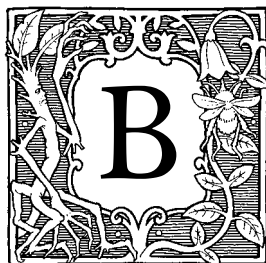
Basiliską pirmasis aprašė Herpas Baisingasis, šnipštėliškai kalbantis Tamsos

burtininkas iš Graikijos, po ilgų eksperimentų išsiaiškinęs, kad vištos kiaušinių palikus perėti rupūžei išsiris nepaprastai galinga ir pavojinga milžiniška gyvatė.

Basiliskas – skaisčiai žalia gyvatė, kurios ilgis siekia penkiolika metrų. Patinai ant galvos turi didžiulį ryškiai raudoną vainiką. Šio padaro iltys nepaprastai nuodingos, tačiau pavojingiausia yra pažvelgti į jo geltonas akis. Kiekvienas pažiūrėjęs tiesiai į jas iškart miršta.

Turėdama kuo misti (Basiliskai ėda įvairiausio dydžio žinduolius, paukščius ir didžiumą roplių) gyvatė gali išgyventi labai ilgai. Sakoma, kad Herpo Baisingojo Basiliskas nugyveno iki devynių šimtų metų.

Veisti Basiliskus neteisėta dar nuo viduramžių, tačiau šią praktiką labai nesunku nuslėpti: atvykus

Magiškujų gyvūnų kontrolės departamento darbuotojams, tereikia ištraukti kiaušinį iš po rupūžės. Vis dėlto, kadangi Basiliskus suvaldyti gali tik šnipštūnai, Tamsos burtininkams šios gyvatės tokios pat pavojingos kaip ir visiems kitiems, todėl per pastaruosius keturis šimtus metų Britanijoje Basiliskų neaptikta.

BILIVIGAS

MM KATEGORIJA XXX

Bilivigas – vabzdys, kilęs iš Australijos. Maždaug pusantro centimetro ilgio, ryškios safyrų mėlio spalvos. Šis padarėlis toks vikrus, kad jo dažniausiai nepastebi ne tik žiobarai, bet ir burtininkai – kol neįgelia. Bilivigo sparnai auga tiesiai jam iš viršugalvio ir skrendant taip greitai plaka, kad Bilivigas ima suktis vijurku. Kūnelio apačioje styro ilgas plonas gylys. Bilivigo įgelti žmonės apsvaigsta ir ima levituoti. Ištisos kartos australų burtininkų ir raganų, norėdami pasimėgauti šiais efektais, mėgino sučiupti Bilivigus ir išprovokuoti įgelti. Tačiau žmogus, patyręs daug įgėlimų, gali ištisas dienas levituoti ore, o ištikus alerginei reakcijai amžiams likti nesvarumo būsenos. Džiovinti Bilivigų gyliai naudojami įvairiems eliksyrams gaminti, manoma, kad jų esama ir populiariuose saldainiuose „Saldieji zvimbikai“.

LANKUTIS

MM KATEGORIJA XX

Lankutis – medžius sauganti būtybė, dažniausiai randama vakarų Anglijoje, pietų Vokietijoje ir kai kuriuose Skandinavijos miškuose. Lankučius itin

sunku pastebėti, mat jie mažyčiai (daugiausia dvidešimties centimetrų ūgio), atrodo tarytum iš medžio tošies ir lapų, su dviem rudomis akutėmis.

Lankutis minta vabzdžiais ir yra taikus, nepaprastai drovus padarėlis, tačiau jei medžiui, kuriame gyvena, gresia pavojus, Lankutis liuokteli tiesiai ant medkirčio ar skiepytojo, besikėsinančio į padarėlio namus, ir ilgais aštriais pirštais bando išlupti šiam akis. Pasiūlęs vėdarėlių burtininkas gali kiek apmaldyti Lankutį ir atsirėžti medienos burtų lazdelių gamybai.

BUNDIMUNAI

MM KATEGORIJA XXX

Bundimunų randama visame pasaulyje. Jie įsiveisia namuose ir talentingai pasislepia po grindimis arba už grindjuosčių. Apie įsiveisusius Bundimunus bematant praneša klaikus puvėsių dvokas. Bundimuno skleidžiamos gleivės pūdo namų pamatus.

Ramybės būsenos Bundimunas panašus į žalsvą grybą su akimis, tačiau susijaudinęs pašoks ir nustraksės šalin keliomis plonomis kojytėmis.

Bundimunų koloniją išnaikinti padeda Šveičiamieji kerai, tačiau jei šiems padarams leidžiama

užaugti per dideliems, reikia susisiekti su Magiškųjų gyvūnų kontrolės departamentu (Parazitų poskyriu), kol nesugriuvo namas. Atskiestas Bundimūnų sekretas naudojamas magiškoms valymo priemonėms gaminti.

